

การเชิดชูให้เกียรติพระเจ้าและข้อตัดสิน  
สำหรับผู้ที่ด่าทอพระองค์  
[ ไทย – Thai – تايلاندي ]

อับดุลอะซีซ บิน มัรซูก อัฏ-ฏะเราะรีฟีย์

แปลโดย : ทีมงานภาษาไทยเว็บอิสลามแฮ้าส์  
ตรวจทานโดย : ซุฟอัม อุษมาน

2013 - 1434

IslamHouse.com

# تعظيم الله تعالى وحكم شاتمہ

« باللغة التایلاندية »

عبد العزيز بن مرزوق الطريفي

ترجمة: فريق اللغة التایلاندية بموقع دار الإسلام

مراجعة: صافي عثمان

2013 - 1434

IslamHouse.com

# ด้วยพระนามของอัลลอฮฺ ผู้ทรงเมตตา ปรานียิ่งเสมอ

## การเชิดชูให้เกียรติพระเจ้า และข้อตัดสินสำหรับผู้ที่ยึดถือพระองค์

### บทนำ

อัลหัมดุลิลลาฮฺ ขอสรรเสริญเอกองค์อัลลอฮฺ ด้วยการสรรเสริญ  
ที่คุณควรด้วยสถานะแห่งพระองค์ ขอขอบคุณพระองค์ด้วยสำนึก  
ในหน้าที่ต่อพระบัญชาของพระองค์ และข้าพระองค์ขอยืนยันว่า  
บ่าวทั้งปวงนั้นด้อยความสามารถที่จะยกย่องเชิดชูพระองค์  
อย่างสมบูรณ์ เนื่องจากพวกเขาไม่ได้มีความรู้ครอบคลุม  
เกี่ยวกับพระองค์อย่างรอบด้าน

นิอุมัต หรือการประทานของพระองค์นั้นมีอาจนับ  
คำนวณ การขอบคุณต่อนิอุมัตอันมากมายนั้นก็ไม้อาจจะทำได้  
ครบถ้วน พระองค์คือผู้ครอบครองทั้งโลกนี้และโลกหน้า ยัง  
พระองค์เท่านั้นคือที่กลับไป ไม่มีพระเจ้าอื่นใดอีกนอกจาก

พระองค์เท่านั้น เพียงพระองค์เดียวไม่มีภาคีใดๆ ทั้งสิ้น ไม่มีผู้ที่  
คู่ควรแก่การเคารพภักดีนอกจากพระองค์

และข้าพเจ้าขอกล่าวเศาะละวาตและสลาม แด่นบีมูฮัมมัด  
รูนั่งสื่อ ท่านนบีมูฮัมมัด บิน อับดุลลอฮฺ ค็อลลิลลอฮฺอะลยฮิ  
วะสลัลัม

อนึ่ง แท้จริงแล้ว ในจำนวนหน้าที่จำเป็นประการหนึ่งซึ่ง  
รับรู้กันด้วยปัญญาและหลักฐานได้ ก็คือ การที่จะต้องรู้ถึง  
สถานะของพระผู้เป็นเจ้าของผู้ทรงสร้าง ผู้ซึ่งสรรพสิ่งทั้งมวลยอมรับ  
ในเอกภาพของพระองค์ และในตัวแต่ละสรรพสิ่งที่ถูกสร้างนั้น  
เราจะพบเห็นเครื่องหมายอันชัดเจนถึงความยิ่งใหญ่ขององค์ผู้  
อภิบาล รวมถึงความยิ่งใหญ่ในการสรรค์สร้างและดลบันดาล  
ของพระองค์ และถ้าหากเราทุกคนย้อนกลับมาดูตัวเองและ  
พินิจอย่างถ่องแท้ เขาก็จะทราบถึงสถานะอันยิ่งใหญ่ของพระ  
เจ้าผู้ที่สร้างเขาขึ้นมา

﴿ وَفِي أَنْفُسِكُمْ أَفَلَا تُبْصِرُونَ ۝۶۱ ﴾ [الذاريات: 61]

ความว่า “และในตัวของพวกเขาเอง (ก็มีเครื่องหมายแห่งความ  
ยิ่งใหญ่ของอัลลอฮฺ) พวกเขาไม่เห็นดอกหรือ?” (อัล-ซารียาต

21)

ท่านนบี นูหฺ อะลัยฮิสสลาม ได้กล่าวแก่หมู่ชนของท่านว่า  
﴿ مَا لَكُمْ لَا تَرْجُونَ لِلَّهِ وَقَارًا ﴿١٣﴾ وَقَدْ خَلَقَكُمْ أَطْوَارًا ﴿١٤﴾ ﴾ [نوح: 13-14]  
ความว่า “อะไรกัน เหตุใดพวกเจ้าจึงไม่ศรัทธา ไม่เกรงกลัวและ  
ไม่ให้เกิดยรติดต่อความยิ่งใหญ่ของอัลลอฮฺ ทั้งๆ ที่แท้จริงแล้ว  
พระองค์ได้สร้างพวกเจ้ามาอย่างเป็นลำดับขั้นตอน” (นูหฺ 13-  
14)

อิบนุ อับบาส และมุญาฮิด ได้อธิบายคำว่า “ระกอรอ”  
ในอายะฮ์นี้ว่า “อะซอมะฮฺ - ความยิ่งใหญ่” (อัล-ดุรฺ อัล-มันษูร  
8/290-291) อิบนุ อับบาส ยังได้กล่าวอธิบายว่า “เหตุใดพวก  
เจ้าจึงไม่ให้การเชิดชูความยิ่งใหญ่ของอัลลอฮฺ ตามที่คู่ควรแก่  
พระองค์” (ตัฟสีรุ อัจญ์-ฎะาะบะรียฺ 23/296, ตัฟสีรุ อัล-บะฆะอะ  
วียฺ 5/156)

ท่านนบีนูหฺ ได้สะกิดให้พวกเขาหันกลับมาดูตัวพวกเขา  
เองและพัฒนาการของชีวิตที่เติบโตอย่างเป็นลำดับขั้นตอน  
เพื่อให้พวกเขารู้ว่าพระองค์อัลลอฮฺมีสิทธิเหนือพวกเขา เพียงแค่  
การพิจารณาตัวเองและพัฒนาการของชีวิตนั้นก็เพียงพอแล้วที่

จะทำให้มีความสำคัญในการเชิดชูให้เกียรติของอัลลอฮฺและรู้ถึงความยิ่งใหญ่แห่งสถานะของพระองค์ แล้วจะเป็นอย่างไรเล่า ถ้าหากว่าได้พิจารณาสรรพสิ่งถูกสร้างทั้งหมดของพระองค์ที่มีอยู่ในชั้นฟ้าและแผ่นดิน เหตุที่มนุษย์ไม่เข้าถึงความยิ่งใหญ่ของอัลลอฮฺนั้น เนื่องจากพวกเขาดูเครื่องหมายและสัญญาณต่างๆ ของพระองค์โดยปราศจากความรู้แจ้ง พวกเขาดูผ่านๆ อย่างรีบๆ และเพียงเพื่อความสำราญชั่วคราว ไม่ใช่เพื่อเป็นบทเรียน ค้นหาความรู้ให้เห็นแจ้ง พิจารณา หรือใคร่ครวญ

﴿وَكَايِنٍ مِّنْ آيَاتٍ فِي السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ يَمُرُّونَ عَلَيْهَا وَهُمْ عَنْهَا مُعْرِضُونَ﴾  
[يوسف: ١٠٥]

ความว่า “มีเครื่องหมายต่างๆ มากมายเท่าไรในชั้นฟ้าและแผ่นดิน ที่พวกเขาดูผ่านๆ ในสภาพที่พวกเขาผินหลังให้โดยไม่สนใจใยดี” (ยूसุฟ 105)

ดังนั้น สัญญาณต่างๆ จะไม่เกิดประโยชน์ ความมหัสจรรย์ต่างๆ ก็จะใช้ไม่ได้ผล กับสติปัญญาที่ปฏิเสธและหัวใจที่หลงลืม ไม่มีผู้ใดที่จะเชิดชูอัลลอฮฺนอกจากผู้ที่เห็น

พระองค์ หรือผู้ที่ได้เห็นเครื่องหมายและสัญญาณต่างๆ ของพระองค์ รวมถึงได้ทราบถึงคุณลักษณะต่างๆ ของพระองค์ด้วยเหตุนี้ เราจะเห็นว่า การให้เกียรติต่ออัลลอฮ์นั้นจะอยู่ระดับที่อ่อนมากในหัวใจที่ปฏิเสธและหลงลืม จนเป็นเหตุทำให้มันฝ่าฝืนและทรยศอัลลอฮ์ และบางครั้งอาจถึงขั้นด่าทอและเหยียดหยามพระองค์

สภาพการฝ่าฝืนต่อผู้ที่ยิ่งใหญ่ ขึ้นอยู่กับระดับความโง่เขลาต่อความยิ่งใหญ่ของผู้ยิ่งใหญ่ นั้น และสภาพการปฏิเสธและละเมิดสิทธิ ก็ขึ้นอยู่กับระดับการให้เกียรติที่ต่ำต่อสถานะของเขาในหัวใจ ในขณะเดียวกัน สภาพการเชื่อฟังผู้ที่ยิ่งใหญ่ก็ขึ้นอยู่กับระดับความโง่เขลาต่อความอ่อนแอของเขาผู้นั้น และสภาพการเคารพภักดีและเชิดชูต่อสิ่งที่อ่อนแอ ก็会上ขึ้นอยู่กับความเชื่อต่อสถานะของสิ่งนั้นในหัวใจเช่นกัน

นี่คือเหตุที่บรรดาพวกมุชริกีนผู้ตั้งภาคีเคารพกราบไหว้เจว็ด แต่กลับปฏิเสธศรัทธาต่ออัลลอฮ์ผู้ที่จะทำให้กระดูกฟื้นคืนชีพขึ้นมาอีกครั้ง พระองค์ทรงอธิบายความบกพร่องนี้ของพวกเขาว่า

﴿ يَا أَيُّهَا النَّاسُ ضُرِبَ مَثَلٌ فَاستَمِعُوا لَهُ إِنَّ الَّذِينَ تَدْعُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ لَنْ يَخْلُقُوا ذُبَابًا وَلَوْ اجْتَمَعُوا لَهُ وَإِنْ يَسْلُبْهُمُ الذُّبَابُ شَيْئًا لَا يَسْتَنْقِذُوهُ مِنْهُ ضَعُفَ الظَّالِمُ وَالْمُظْلُومُ ﴿٧٣﴾ مَا قَدَرُوا اللَّهَ حَقَّ قَدْرِهِ إِنَّ اللَّهَ لَقَوِيٌّ عَزِيزٌ ﴾ [الحج: ٧٣-٧٤]

ความว่า “โอ้มนุษย์เอ๋ย นี่เป็นอุทาหรณ์ ดั่งนั้นจงรับฟังเสีย แท้จริง บรรดาผู้ที่พวกเจ้าวอนขอนอกจากอัลลอฮ์นั้น พวกมันไม่สามารถที่จะสร้างแม้แต่แมลงวันตัวเดียวได้อย่างเด็ดขาด ถึงแม้จะรวมหัวกันอย่างไรก็ตาม และถ้าหากแมลงวันมาเกาะ และดูดติดอะไรบางอย่างไปจากพวกมัน เจวิดพวกนั้นก็ไม่สามารถจะฉกฉวยกลับมาได้ ทั้งผู้ที่ขอและผู้ถูกขอต่างก็อ่อนแอด้วยกันทั้งสิ้น พวกเขาเหล่านั้น(บรรดาผู้ตั้งภาคี)ไม่ได้ให้เกียรติแก่สถานะของอัลลอฮ์ตามที่คู่ควรแก่พระองค์ แท้จริงแล้ว อัลลอฮ์นั้นทรงสามารถยิ่งและทรงเกรียงไกรยิ่ง” (อัล-หัจญ์ 73-74)

ในจำนวนสิ่งที่ถือว่าเป็นการให้เกียรติเชิดชูอัลลอฮ์ก็คือ การรู้ถึงคุณลักษณะและพระนามของพระองค์ การพิจารณาเครื่องหมายต่างๆ ของพระองค์ การใคร่ครวญบุญคุณอันมากมายของพระองค์ การใช้ส่ายตาและความรู้ในหัวอกดูไปยัง



สภาพของประชาชาติที่สูญสลายไปก่อนหน้า ใช้บทเรียนจาก  
บ้านปลายชีวิตทั้งของผู้ปฏิเสธและผู้เชื่อ ผู้ศรัทธาและผู้ทรยศ  
ฝ่าฝืน

และในจำนวนสิ่งทีถือว่าการให้เกียรติเชิดชูอัลลอฮ์  
อีกเช่นเดียวกัน ก็คือ การเรียนรู้บทบัญญัติของพระองค์ รวมถึง  
คำสั่งใช้และคำสั่งห้ามต่างๆ ของพระองค์ การให้เกียรติเชิดชู  
บทบัญญัติเหล่านั้นด้วยการเชื่อฟังและปฏิบัติจริง เพราะนั่นจะ  
ทำให้ความศรัทธาในหัวใจเติบโต ความศรัทธานั้นจะมีพลังแห่ง  
ความร้อนและความสว่าง ความร้อนของอิมานจะเย็นลงและ  
ความสว่างของมันจะดับมิดลงถ้าหากว่าผู้ที่ท่านศรัทธาสั่งให้  
ท่านทำอะไรแล้วท่านไม่ได้เชื่อฟังปฏิบัติตาม หรือเขาห้ามอะไร  
ท่านก็ไม่เลิกจากคำสั่งห้าม ตัวอย่างในเรื่องนี้ ก็คือการที่อัลลอฮ์  
ได้ตรัสถึงการให้เกียรติต่อสัตว์พลีและการเชือดในพิธีหัจญ์ว่า

﴿ ذَٰلِكَ ۖ وَمَنْ يُعْظَمِ شَعْبِرَ اللَّهِ فَإِنَّهَا مِنْ تَقْوَى الْقُلُوبِ ۗ ﴾ [الحج: 32]

ความว่า “ดังกล่าวนี้ ผู้ใดก็ตามที่เชิดชูให้เกียรติเครื่องหมาย  
ต่างๆ ของอัลลอฮ์ แท้จริง นั่นแสดงว่าเป็นส่วนหนึ่งของตักวาใน  
หัวใจ” (อัล-หัจญ์ 32)

ดังนั้น การให้เกียรติคำสั่งใช้และคำสั่งห้าม ก็คือองค์ประกอบส่วนหนึ่งของการให้เกียรติเจ้าของคำสั่งนั้นด้วย เพราะฉะนั้น เหตุที่มีการปฏิเสธและเบี่ยงเบนหรือแม้แต่การด่าทอนั้น ย่อมต้องมีการละเลยต่อคำสั่งใช้และคำสั่งห้าม รวมถึงการดูถูกบทรบภัยนี้เหล่านี้หน้ามาก่อนแล้ว

การด่าทอสาปแช่งอัลลอฮ์นั้น เป็นสิ่งที่เราเห็นได้เยอะมากในหมู่คนทั่วไปที่หันหลังให้กับศาสนาและไม่รู้จักอัลลอฮ์และสถานะของพระองค์ ซึ่งเป็นคนที่ละเลยต่อคำสั่งใช้และคำสั่งห้ามของพระองค์มาก่อนหน้าด้วย โดยเฉพาะอย่างยิ่งในแถบประเทศซีเรีย อิรัก และประเทศแอฟริกาบางประเทศ ด้วยการให้คุณลักษณะและกล่าวหาพระองค์ด้วยคำพูดที่ผู้ศรัทธาถือว่าเป็นเรื่องใหญ่หลวงมากที่จะกล่าวออกมาหรือจะรับฟังมันบางที คำพูดอันน่ารังเกียจก็ออกมาจากปากของผู้ที่กล่าวอ้างว่าตนเป็นมุสลิมด้วยซ้ำ เพราะพวกเขาเองก็กล่าวสองคำปฏิญาณด้วย บางครั้งอาจจะออกมาจากปากคนที่ละหมาดเป็นประจำแต่ซัยฮอนทำให้มันหลุดออกมาจากปากพวกเขา โดยหลอกหลวงพวกเขาว่าไม่ได้เจตนาต้องการสื่อถึงความหมายจริงๆ และไม่ได้ต้องการจะดูถูกพระเจ้าแต่อย่างใด ! ซัยฮอนยังอาจจะ

หลอกอีกกว่านี่เป็นคำพูดเล่นๆ ที่ไม่ได้เป็นเรื่องจริงจัง ! สุดท้ายพวกเขา ก็ถือว่าเรื่องนี้เป็นเรื่องเล็กน้อยเพราะความคิดผิดๆ ดังกล่าว

เรื่องเช่นนี้ เป็นสิ่งจำเป็นที่ต้องมีการอธิบาย ทั้งๆ ที่ชัดเจนอยู่แล้วว่ามันอันตรายและหายน่ะเพียงใดในความรับรู้ของสติปัญญาที่ถูกต้อง ทั้งนี้เพื่อเป็นการตัดทิ้งสายป่านแห่งการหลงลงและกลอุบายของชัยภูอน และเพื่อเป็นการเชิดชูให้เกียรติอัลลอฮฺพระผู้อภิบาล ปกป้องพระองค์ให้พ้นจากคำพูดสกปรกที่ออกมาจากปากมนุษย์ ไม่ว่าจะพูดออกมาด้วยเจตนาใดๆ ทั้งสิ้น

ข้าพเจ้าขอกล่าวสั้นๆ ว่า แท้จริง การด่าทออัลลอฮฺ ซึ่งหมายถึงทุกคำพูดหรือการกระทำที่มีเป้าหมายเพื่อดูถูกและเหยียดหยามอัลลอฮฺนั้น ทุกชนิดถือว่าเป็นกัฟรฺ (การปฏิเสธศรัทธา) โดยไม่มีข้อขัดแย้งใดๆ ในเรื่องนี้ระหว่างชาวมุสลิม ไม่ว่าจะเป็นการกระทำโดยตั้งใจ คิดเล่นๆ หรือทำไปเพราะความหลงลืมและโง่เขลาก็ตาม ไม่ได้แตกต่างกันเลยระหว่างเจตนาต่างๆ เหล่านี้ เพราะเกณฑ์ที่ใช้วัดในเรื่องนี้ก็คือสิ่งที่ปรากฏให้เห็นภายนอก

## นิยามและกรอบความหมายของการด่าทอ

ทุกการกระทำที่ถือเป็นการด่าทอ เยาะเย้ยถากถาง หรือหมิ่นเกียรติในความเข้าใจและมุมมองของคนทั่วไป หลักการศาสนาก็ให้ถือเป็นเช่นเดียวกัน เพราะแกนสำคัญของประเด็นนี้คือสิ่งที่เป็นความเข้าใจของคนทั่วไป เช่น การสาปแช่ง การดูหมิ่นดูแคลน การกล่าวถ้อยคำที่หยาบคาย การขี้ขี้หรือแสดงกิริยาท่าทางที่สื่อความหมายในทำนองที่น่ารังเกียจ ตลอดจนประโยคคำพูดที่ใช้กันระหว่างผู้คนในประเทศใดประเทศหนึ่งเป็นการเฉพาะโดยที่เข้าใจตรงกันว่าเป็นลักษณะของการเย้ยหยันหรือด่าทอ ก็ถือเป็นการด่าทอเช่นเดียวกัน แม้ว่าในประเทศอื่นๆ คำพูดเหล่านั้นไม่ถือเป็นการด่าทอก็ตาม

## หุก่มการด่าทอสาปแช่งอัลลอฮฺตะอาลา

ชาวมุสลิมต่างเห็นพ้องต้องกันว่าการด่าทอสาปแช่งอัลลอฮฺนั้นถือเป็นการปฏิเสธศรัทธา โดยโทษของผู้ที่ด่า

ทอลลอลอยนั้นถึงขั้นประหารชีวิต จะมีความเห็นแตกต่างกันบ้าง  
ก็ในประเด็นที่ว่า ถ้าหากผู้กระทำการดังกล่าวทำการเตาบัต  
กลับตัว การเตาบัตของเขาจะใช้ได้หรือไม่? และการเตาบัต  
ดังกล่าวจะเป็นข้อยกเว้นมิให้เขาต้องรับโทษประหารชีวิต  
หรือไม่? ซึ่งในประเด็นดังกล่าวนี้อุละมาอ์มีความเห็นแตกต่าง  
กันเป็นสองทัศนะใหญ่ๆ

การด่าทอและเยาะเย้ยถากถางนั้นถือเป็นการจาบจ้วง  
ดูหมิ่นที่น่ารังเกียจที่สุดประการหนึ่ง อัลลอลอย ตะอาลา ตรัสว่า  
﴿ إِنَّ الَّذِينَ يُؤْذُونَ اللَّهَ وَرَسُولَهُ لَعَنَهُمُ اللَّهُ فِي الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ وَأَعَدَّ لَهُمْ  
عَذَابًا مُهِينًا ﴿٥٧﴾ وَالَّذِينَ يُؤْذُونَ الْمُؤْمِنِينَ وَالْمُؤْمِنَاتِ بَغَيْرِ مَا اكْتَسَبُوا فَقَدِ  
أَحْتَمَلُوا بُهْتَانًا وَإِثْمًا مُّبِينًا ﴿٥٨﴾ ﴾ [الأحزاب : ٥٧-٥٨]

ความว่า “แท้จริง บรรดาผู้ที่ให้ร้ายอัลลอลอยและเราะฮ์ลุลของ  
พระองค์ อัลลอลอยจะทรงสาปแช่งพวกเขาทั้งในโลกนี้และวันอาคิ  
เราะฮ์ และทรงเตรียมการลงโทษอันแสนอัปยศไว้สำหรับพวก  
เขา และบรรดาผู้ที่ให้ร้ายบรรดาผู้ศรัทธาชายและบรรดาผู้ศรัทธา  
หญิงในสิ่งที่พวกเขาไม่ได้กระทำ แน่อนอนพวกเขาได้แบกการ  
กล่าวร้าย และบาปอันชัดแจ้งไว้” (อัลอะหฺซาบ 57-58)

การจบบัจฉงอัลลอฮุนั้นมิได้ก่อให้เกิดอันตรายหรือสร้าง  
ความเดือดร้อนรำคาญแก่พระองค์แต่อย่างใด ทั้งนี้ การจบบ  
ัจฉงคุกคามนั้นมีสองประเภทคือ การจบบัจฉงที่สร้างความ  
เดือดร้อน กับอีกประเภทที่ไม่ก่อให้เกิดความเดือดร้อน ซึ่งอัลลอ  
ฮฺตะอาลานั้น ไม่มีสิ่งใดสร้างความเดือดร้อนแก่พระองค์ได้  
มีระบุในหะดีษกุดสียฺว่า อัลลอฮฺตรัสว่า

«يَا عِبَادِي، إِنَّكُمْ لَنْ تَبْلُغُوا صَرِيَّ فَتَضُرُّونَ» [مسلم برقم ٢٥٧٧]

ความว่า “โอ้บ่าวของข้า แท้จริงพวกเจ้าไม่สามารถนำอันตราย  
มาสู่ตัวข้า จนพวกเจ้าสามารถทำอันตรายต่อข้าได้” (บันทึกโดย  
มุสลิม หมายเลข 2577)

□ อัลลอฮฺทรงสาปแช่งผู้ที่ให้ร้ายพระองค์บนโลกนี้และวัน  
อาคิเราะฮฺ การสาปแช่งของอัลลอฮฺ คือการที่พระองค์ทรงขับไล่  
บ่าวคนหนึ่งจากความเมตตาของพระองค์ และโองการข้างต้น  
บ่งชี้ว่าพระองค์ทรงขับไล่จากความเมตตาของพระองค์บนโลกนี้  
และความเมตตาของพระองค์ในวันอาคิเราะฮฺ ซึ่งบ่าวคนหนึ่ง  
จะไม่ถูกขับไล่จากความเมตตาทั้งสองของพระองค์ นอกจากนี้  
บ่าวคนนั้นจะเป็นผู้ปฏิเสธศรัทธาต่อพระองค์ ที่กล่าวเช่นนั้น

เนื่องจากว่าอัลลอฮฺได้ตรัสหลังจากนั้นว่า “ผู้ที่ให้ร้ายบรรดาผู้ศรัทธาชายและหญิง” โดยมีได้กล่าวถึงการสาปแช่งต่อบุคคลดังกล่าวทั้งบนโลกนี้และในวันอาคิเราะฮฺ ที่เป็นเช่นนั้น เพราะมนุษย์จะไม่ถูกตัดสินว่าเป็นผู้ปฏิเสธศรัทธาเนื่องจากการให้ร้ายต่อเพื่อนมนุษย์ด้วยกัน ไม่ว่าจะด้วยการด่าทอ สาปแช่ง หรือกล่าวหาผู้อื่น แต่มันเป็นเพียงการใส่ร้าย และเป็นบาปที่ชัดเจนหากว่าสิ่งที่ได้กล่าวไว้นั้นไม่มีประจักษ์พยานที่ชัดเจน และอัลลอฮฺก็ทรงบอกพระองค์ได้เตรียม “การลงโทษอันแสนอัปยศ” ไว้สำหรับผู้ที่จาบจ้วงพระองค์ ทั้งนี้ พระองค์มิได้ทรงกล่าวถึงการลงโทษอันแสนอัปยศในอัลกุรอาน เว้นแต่สำหรับบรรดาผู้ที่ปฏิเสธศรัทธาต่อพระองค์เท่านั้น

□ การด่าทออัลลอฮฺถือเป็นการปฏิเสธศรัทธาขั้นร้ายแรงที่สุด ยิ่งกว่าการปฏิเสธศรัทธาของผู้ที่กราบไหว้เจ็ดในยุคนก่อนเสียอีก ทั้งนี้ การที่พวกเขาเคารพบูชาหินนั้น ก็เพราะพวกเขาให้การเคารพต่ออัลลอฮฺ พวกเขามีได้ลดเกียรติพระองค์จนเสมอกับก้อนหินธรรมดา แต่พวกเขายกหินเหล่านั้นขึ้นเทียบเคียงพระองค์ ด้วยเหตุนี้บรรดามุซริกีนผู้ตั้งภาคีจึงกล่าวภายหลังจากที่เข้ารับโทษในนรกว่า

﴿ تَأْتِيهِمْ أَنْبَاءُ الْمُرْسَلِينَ ﴿٩٧﴾ إِذْ نُسَوِّدُكُمْ بِرَبِّ الْعَالَمِينَ ﴿٩٨﴾ ﴾

[الشعراء : 97-98]

ความว่า “ขอสาบานต่ออัลลอฮฺ แท้จริงพวกเราอยู่ในการหลงผิดอย่างชัดแจ้ง ขณะที่พวกเราทำให้พวกเจ้าเท่าเทียมกับพระเจ้าแห่งสากลโลก” (อัซ-ซุอะรอฮ์: 97-98)

พวกเขาเหล่านั้นยกสถานะของหินก้อนหนึ่งขึ้นเทียบเคียงอัลลอฮฺ โดยที่มิได้ลดเกียรติของพระองค์ลงมาเทียบเท่าก้อนหิน ทั้งนี้ การที่พวกเขาให้การเคารพหินนั้นเป็นเพียงส่วนหนึ่งของการเคารพภักดีต่ออัลลอฮฺตามคำกล่าวอ้างของพวกเขา ส่วนการด่าทอสาปแช่งอัลลอฮฺนั้นเท่ากับเป็นการลดเกียรติพระองค์ลงมาต่ำกว่าก้อนหินเสียอีก จะเห็นได้ว่าพวกมุชริกีนจะไม่กล่าวด่าทอสาปแช่งพระเจ้าของพวกเขาแม้จะเป็นเพียงการล้อเล่นก็ตาม เพราะพวกเขาให้เกียรติและเคารพภักดีสิ่งเหล่านั้น ดังนั้น พวกเขาจึงด่าทอต่อต้านผู้ที่กล่าวร้ายต่อสิ่งพวกเขาเคารพนับถือเป็นพระเจ้า

และอัลลอฮฺทรงประทานโองการต่อไปนี้ลงมายังศาสนทูตของพระองค์



﴿ وَلَا تَسُبُّوا الَّذِينَ يَدْعُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ فَيَسُبُّوا اللَّهَ عَدْوًا بِغَيْرِ عِلْمٍ ﴾

[الأَنْعَامُ: 108]

ความว่า “และพวกเจ้าจงอย่าด่าว่าบรรดาสิ่งที่พวกเขาวิงวอนขออื่นจากอัลลอฮฺ แล้วพวกเขาก็จะด่าว่าอัลลอฮฺ เป็นการละเมิดโดยปราศจากความรู้” (อัล-อันอาม: 108)

จากโองการดังกล่าว จะเห็นว่าทั้งที่พวกมุชริกีนเป็นผู้ปฏิเสธศรัทธา แต่อัลลอฮฺก็ทรงห้ามศาสนทูตของพระองค์มิให้ด่าว่าสาปแช่งบรรดาเจิวัดและรูปเคารพของพวกเขา ทั้งนี้ ก็เพื่อป้องกันมิให้พวกเขาทำในสิ่งที่เป็นการปฏิเสธศรัทธาขั้นร้ายแรง ยิ่งกว่าสภาพที่พวกเขาเป็นอยู่ นั่นคือการด่าทอสาปแช่งพระเจ้าของมุหัมมัด ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม

□ ถ้อยคำด่าทอสาปแช่งอัลลอฮฺบางคำถือเป็นการปฏิเสธศรัทธาที่รุนแรงยิ่งกว่าการปฏิเสธการมีอยู่ของพระเจ้าเสียอีก เพราะผู้ที่ปฏิเสธการมีอยู่ของพระผู้อภิบาลนั้น จิตใต้สำนึกของเขาบอกว่า ถ้าหากฉันยอมรับถึงการมีอยู่ของพระเจ้า ก็เท่ากับว่าฉันได้ยอมรับในความยิ่งใหญ่ของพระองค์และให้การเคารพภักดีต่อพระองค์

ในขณะที่ผู้อ้างตนว่าศรัทธาต่ออัลลอฮ์นั้น เขายอมรับในการมีอยู่ของพระเจ้าของเขา ในขณะที่เดียวกันเขากลับด่าทอสาปแช่งพระองค์ พฤติกรรมดังกล่าวนี้ ถือเป็น การแสดงออกถึงความตื้อตึงและทำทายเป็นยิ่งกว่า

ทั้งนี้ การสร้างเจวิดหรือรูปเคารพในที่ใดที่หนึ่ง เพื่อทำการเดินเวียน กราบไหว้สักการะ หรือวิงวอนขอสิ่งใดสำหรับอัลลอฮ์แล้วพระองค์ยังทรงนับว่าสิ่งนั้นเบาว่าการด่าทอสาปแช่งพระองค์อย่างแพร่หลายตามสถานที่ชุมนุมชน ถนนหนทาง ตลาด หรือวงสนทนาพูดคุยต่างๆ เสียอีก เพราะการด่าทอพระองค์อย่างเปิดเผยนั้น ถือเป็นความผิดที่ใหญ่หลวงยิ่งกว่าการนำเอารูปเคารพต่างๆ มาเทียบเคียงเป็นภาคีคู่พระองค์ แม้ว่ากรกระทำทั้งสองล้วนเป็นการปฏิเสธศรัทธา แต่อย่างน้อยผู้ที่ตั้งภาคีก็รู้สึกถึงความยิ่งใหญ่ของอัลลอฮ์ ในขณะที่ผู้ที่ด่าทอพระองค์นั้น เขากำลังดูหมิ่นเกียรติของพระองค์อยู่ และอัลลอฮ์นั้นทรงสูงส่งเหนือสิ่งที่กล่าวมา

□ การด่าทออัลลอฮ์และสาปแช่งพระองค์อย่างแพร่หลายในประเทศใดประเทศหนึ่ง ถือเป็นความผิดที่อุกอาจยิ่งกว่าการ

ทำให้การผิดประเวณีเป็นที่อนุมัติและถูกกฎหมายในประเทศดังกล่าวเสียอีก และน่ารังเกียจยิ่งกว่าการให้การยอมรับพฤติกรรมของกลุ่มชนปีศาจ (ชายรักร่วมเพศ) ทั้งนี้ ก็เพราะว่าการปฏิเสธศรัทธาในกรณีของการอ้างว่าพฤติกรรมผิดประเวณีเป็นที่อนุมัตินั้น เป็นการปฏิเสธที่มีสาเหตุมาจากการดื้อดึงต่อบัญญัติข้อหนึ่งจากบัญญัติทั้งหลายของอัลลอฮฺ และเป็นการละเมิดบัญชาข้อหนึ่งจากบัญชาทั้งหลายของพระองค์ ในขณะที่การด่าทอสาปแช่งนั้น เป็นการปฏิเสธศรัทธาที่มีสาเหตุมาจากการปฏิเสธเจ้าแห่งบทบัญญัติ อันนำมาซึ่งการปฏิเสธศรัทธาต่อบทบัญญัติทั้งหมด ซึ่งกรณีหลังนี้ถือว่าเป็นความผิดที่ร้ายแรงและอุกฉกรรจ์ยิ่งกว่า แม้ว่าการกระทำทั้งสองล้วนเข้าข่ายการปฏิเสธศรัทธาทั้งสิ้น แต่การปฏิเสธนั้นก็มีหลายระดับ เช่นเดียวกับการศรัทธาที่มีหลายระดับ

□ เมื่ออัลลอฮฺตรัสถึงการปฏิเสธศรัทธาของชาวคริสต์ที่จับจ้วงด่าว่าอัลลอฮฺด้วยการกล่าวใส่ร้ายว่าอัลลอฮฺทรงมีบุตร พระองค์ทรงกล่าวสาธยายถึงความผิดอันใหญ่หลวงของพวกเขา โดยทรงบรรยายความผิดเพี้ยนน่ารังเกียจของคำกล่าวนั้น

ในลักษณะที่หนักหน่วงรุนแรงยิ่งกว่ากรณีการตั้งภาคีของพวกเขา  
มุขริกีนและพวกบุชาดวงดาวเสียอีก โดยพระองค์ตรัสว่า

﴿ وَقَالُوا اتَّخَذَ الرَّحْمَنُ وَلَدًا ۗ لَقَدْ جِئْتُمْ شَيْئًا إِدًّا ﴿٨٨﴾ تَكَادُ السَّمَوَاتُ  
يَتَفَطَّرْنَ مِنْهُ وَتَنْشَقُّ الْأَرْضُ وَتَخِرُّ الْجِبَالُ هَدًّا ﴿٩٠﴾ أَنْ دَعَوْا لِلرَّحْمَنِ وَلَدًا ﴿٩١﴾  
وَمَا يَتَّبِعِي لِلرَّحْمَنِ أَنْ يَتَّخِذَ وَلَدًا ﴿٩٢﴾ إِنْ كُلُّ مَنْ فِي السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ إِلَّا آتَى  
الرَّحْمَنِ عَبْدًا ﴿٩٣﴾ لَقَدْ أَحْصَاهُمْ وَعَدَّهُمْ عَدًّا ﴿٩٤﴾ وَكُلُّهُمْ آتِيهِ يَوْمَ الْقِيَامَةِ فَرْدًا  
﴿ ٩٥ ﴾ [مريم: ٨٨-٩٥]

ความว่า “และพวกเขา กล่าวว่า พระผู้ทรงกรุณาปรานี ทรงตั้งบุตร  
ขึ้นเพื่อพระองค์ แน่นอนที่สุด พวกเจ้าได้นำมาซึ่งสิ่งที่ร้ายแรง  
ยิ่งใหญ่มากขึ้นฟ้าทั้งหลายแทบจะพังทลายลงมาและแผ่นดินก็  
แทบจะถล่มลึกลงไป และขุนเขาทั้งหลายก็แทบจะยุบทลายลง  
มาเป็นเสียงๆ ที่พวกเขาอ้างพระบุตรแก่พระผู้ทรงกรุณาปรานี  
และไม่ใช่เป็นการบังควรแก่พระผู้ทรงกรุณาปรานี ที่พระองค์จะ  
ทรงตั้งพระบุตรขึ้น ไม่มีผู้ใดในชั้นฟ้าทั้งหลายและแผ่นดินเว้น  
แต่เขาจะมายังพระผู้ทรงกรุณาปรานี ในฐานะบ่าวคนหนึ่ง  
แน่นอนที่สุดพระองค์ทรงรอบรู้ถึงพวกเขาและทรงนับพวกเขา  
อย่างถี่ถ้วนไว้แล้ว และทุกคนในพวกเขาจะมายังพระองค์ในวัน  
กียามะสุดอย่างโดดเดี่ยว” (มัรยัม 88-95)

ทั้งนี้ เนื่องจากการกล่าวหาว่าอัลลอฮฺทรงมีบุตรนั้น เป็นการจับจ้วงดูหมิ่นและลดเกียรติพระองค์ จึงเป็นความผิดที่ร้ายแรงยิ่งกว่าการที่พวกเขาเคารพสักการะอัลลอฮฺโดยนำเอาสิ่งอื่นใดเป็นภาคีเทียบเคียงพระองค์ ซึ่งเป็นการยกสิ่งถูกสร้างขึ้นให้การเคารพสักการะคู่กับอัลลอฮฺ โดยการกล่าวว่าพระองค์ทรงมีบุตรนั้นเป็นการลดระดับผู้สร้างลงมายังระดับผู้ถูกสร้าง ในขณะที่การกราบไหว้รูปเคารพนั้น เป็นการยกระดับผู้ถูกสร้างให้ขึ้นไปเทียบเคียงผู้สร้าง ซึ่งการลดระดับผู้สร้างนั้นเป็นการกระทำที่เลวร้ายยิ่งกว่าการยกระดับผู้ถูกสร้าง และเป็นการปฏิเสธศรัทธาที่ร้ายแรงยิ่งกว่า

และการด่าทออัลลอฮฺนั้นขัดแย้งอย่างชัดแจ้งกับการศรัทธาภายนอกและภายใน ขัดแย้งกับความเชื่อมั่นในหัวใจที่มีต่ออัลลอฮฺ และการศรัทธาถึงการมีอยู่ของพระองค์ตลอดจนการที่พระองค์คือผู้ที่คู่ควรได้รับการเคารพสักการะ และยังขัดแย้งกับความรักที่มีต่ออัลลอฮฺและการยกย่องให้เกียรติในความยิ่งใหญ่ของพระองค์ เพราะมันเป็นไปไม่ได้ที่คนจะอ้างว่าเคารพนับถือและให้เกียรติใครคนใดคนหนึ่งในขณะที่เดียวกันคุณ



สาปแช่งอัลลอฮฺ หรือท่านใดท่านหนึ่งจากบรรดานบี ก็จง  
ประหารชีวิตเขาเสีย” (ดู อัศ-ศอริม อัล-มัศลูล หน้า 102)

ลัยษุ บันทีกจากมูญาฮิด จากท่านอิบน์ อับบาส  
เราะฎียัลลอฮุอันฮุม่า กล่าวว่่า “มุสลิมคนใดด่าทอสาปแช่ง  
อัลลอฮฺ หรือนบีท่านหนึ่งท่านใด ก็เท่ากับว่าเขาได้ปฏิเสธท่าน  
เราะฎุลลอฮฺ ซึ่งสิ่งนี้ถือเป็นริดตะฮฺ (ตกศาสนา) จะต้องเอาบัต  
กลับตัว ถ้าเขากลับตัวก็ไม่มีไร แต่ถ้าไม่ ก็จะต้องรับโทษ  
ประหารชีวิต และมุอาฮัด (ผู้ปฏิเสธศรัทธาที่ทำสัญญาสงบศึก  
กับมุสลิม) คนใดแข็งข้อและอาญาญุกระทำการด่าทออัลลอฮฺ  
หรือด่านบีท่านใด หรือเผยแพร่สิ่งดังกล่าว ก็เท่ากับว่าเขาได้  
ละเมิดสัญญา โทษของเขาก็คือประหารชีวิต” (อัศ-ศอริม อัล-  
มัศลูล หน้า 201)

มีผู้ถามอิมามอะหมัด เกี่ยวกับผู้ที่สาปแช่งด่าทออัลลอ  
ฮฺ ท่านกล่าวตอบว่า “คนผู้นี้ถือเป็นมูรตัดตกศาสนา ต้องรับโทษ  
ประหารชีวิต” ดังที่ปรากฏในหนังสือ “มะซาอิล” ของอับดุลลอฮฺ  
บุตรชายท่าน (หน้า 431)

และมีนักวิชาการหลายท่านระบุว่า ผู้ที่กระทำการดังกล่าวถือเป็นผู้ปฏิเสธศรัทธาและสมควรต้องโทษประหารชีวิตอย่างเป็นเอกฉันท์ (อิญญ์มาอุ) ดังเช่น

❖ อิบนุ รอฮะวัยฮุ เราะหิมะฮุสลุลฮุ กล่าวว่่า “ชาวมุสลิมต่างมีความเห็นตรงกันอย่างเป็นเอกฉันท์ ว่าผู้ใดด่าทออัลลอฮุหรือเราะฮูลของพระองค์ หรือปฏิเสธสิ่งหนึ่งสิ่งใดจากบัญญัติของอัลลอฮุ หรือสังหารนบีท่านหนึ่งท่านใด ถือว่่าเขาตกเป็นผู้ปฏิเสธศรัทธาด้วยการกระทำดังกล่าว แม้ว่่าเขาจะยังคงยอมรับในศาสนาของอัลลอฮุก็ตาม” (อัต-ตัมฮีด โดยอิบนุ อับดุลบَّر เล่ม 4 หน้า 226 และอัล-อิสติซการุ เล่ม 2 หน้า 150)

❖ อัล-กอฎีย์ อียาฎุ เราะหิมะฮุสลุลฮุ กล่าวว่่า “ไม่มีข้อขัดแย้งว่่ามุสลิมที่ด่าทออัลลอฮุนั้น ถือว่่าเป็นกาฟิรุ และต้องโทษประหารชีวิต” (อัชชีฟา เล่ม 2 หน้า 270)

อิบนุ หัซมุ ก็เป็นอีกท่านหนึ่งที่บ้านทักความเห็นอันเป็นเอกฉันท์ในประเด็นนี้ นอกจากนี้ อิบนุ อบี ซัยดุ อัล-กัอยเราะวานีย์, อิบนุ กุฎามะฮุ และอุละมาอ์อีกหลายท่านต่างก็ระบุไว้ อย่างชัดเจนว่่าผู้กระทำการดังกล่าวตกเป็นกาฟิรุ (อัล-มุหัลลา เล่ม 11 หน้า 411, อัล-มุฆนีย์ โดยอิบนุ กุฎามะฮุ เล่ม 9 หน้า



33, อัศ-ศอริม อัล-มัศลุล โดยอิบนุ ตัยมียะฮฺ หน้า 512, อัล-ฟุรูก โดยอิบนุ มุฟลิหฺ เล่ม 6 หน้า 162, อัล-อินศอฟ โดยอัล-มिरดาวีฮฺ เล่ม 10 หน้า 326 และ อัต-ตัจญ์ วัลอิกลิล โดยอัล-เมวาก เล่ม 6 หน้า 288)

จะเห็นว่าอูละมาอ์มีความเห็นเป็นเอกฉันท์ว่าการตำทออัลลอฮฺถือเป็นการปฏิเสธศรัทธา โดยไม่รับฟังคำแก้ตัวของผู้ที่มีพฤติกรรมดังกล่าว ทั้งนี้ ผู้ที่มีสติปัญญาและความรู้เพียงเล็กน้อยก็ยังสามารถจำแนกได้ว่าการกระทำใดที่ถือเป็นการตำทอจาบจ้วง และแยกแยะได้ระหว่างการชื่นชมกับการตำหนิ แต่พวกเขาเหล่านั้นกลับหาญกล้าที่จะล่วงละเมิดอัลลอฮฺ

มีผู้ถามอิบนุ อบี ซัยดฺ อัล-ก็อยเราะวานีย์ อัล-มาลิกีย์ เกี่ยวกับชายคนหนึ่งซึ่งกล่าวสาปแช่งบุคคลหนึ่งพร้อมๆ กับการสาปแช่งอัลลอฮฺ แล้วชายคนนั้นก็แก้ตัวโดยอ้างว่า “ที่จริงแล้วฉันตั้งใจจะสาปแช่งชัยฏอน แต่ลิ้นของฉันพลั้งพลาดไป” อิบนุ อบี ซัยดฺ กล่าวตอบว่า “เขาต้องรับโทษประหารชีวิตอันเนื่องจากการที่เขาแสดงออกถึงการปฏิเสธศรัทธาอย่างชัดเจนโดยมิอาจรับฟังคำแก้ตัวของเขาได้ ไม่ว่าเขาจะพูดเล่นหรือจริงจังก็ตาม” (อัช-ชีฟา โดยอียาฎ เล่ม 2 หน้า 271)

จะเห็นว่าในประเด็นนี้บรรดาอุละมาห์และผู้พิพากษา จากทุกมัสฮับฟิกฮฺ (เช่นมัซฮับทั้งสี่ และกลุ่มซอฮิรียะฮฺ) ต่างตัดสินบนพื้นฐานของสิ่งที่แสดงออกมาภายนอก โดยไม่คำนึงถึงข้อเท็จจริงที่อยู่ภายในใจ แม้ว่าผู้ที่ทำการด่าทออัลลอฮ์นั้นจะกล่าวอ้างว่าสิ่งที่อยู่ในใจเขามีได้เป็นเช่นนั้นก็ตาม

ทั้งนี้ ถ้าหากว่าอุละมาห์รับฟังคำกล่าวอ้างที่ว่าสิ่งที่อยู่ในใจต่างจากความผิดที่แสดงออกอย่างชัดเจนผ่านการกระทำ ภายนอกแล้วไซ้ ข้อบัญญัติและบทลงโทษต่างๆ ของศาสนาก็ คงต้องเป็นอันตกไป สิทธิและเกียรติศักดิ์ศรีก็คงจะถูกละเมิดอย่างไร้ขอบเขต และคงมีอาจแยกแยะระหว่างมุสลิมกับผู้ปฏิเสธ หรือผู้ศรัทธากับผู้กลับกลอกได้ เมื่อนั้นศาสนาและกิจการทางโลกก็จะกลายเป็นเพียงเรื่องเล่นๆ สำหรับผู้ที่เขลา ปัญญาและจิตใจมีโรคเท่านั้นเอง

## การด่าทอต่ออัลลอฮ์ถือเป็นกุฟรุ (การปฏิเสธ) ถึงแม้จะโดยไม่มีเจตนาปฏิเสธต่ออัลลอฮ์ก็ตาม

การด่าทอต่ออัลลอฮ์ ตะอาลา ถือเป็นกุฟรุ (การปฏิเสธ) และไม่มีข้อขัดแย้งในเรื่องนี้ และไม่ยึดถือข้ออ้างสำหรับความมั่งง่ายของคนทั่วไปที่ไม่ได้มีเจตนา กล่าวคือ คำพูด คำด่าทอของพวกเขาไม่ได้มีเจตนากล่าวร้ายต่ออัลลอฮ์

ข้อแก้ตัวนี้ ถือเป็นความเขลา และไม่มีใครรับข้อแก้ตัวนี้นอกจากอัล-ญะฮ์ม อิบนู ค็อฟวาน และพวกมุรญิอะฮ์ที่สุดโต่งที่กล่าวว่า การศรัทธาคือการเชื่อและการรู้ในจิตใจ และนี่อาจจะมาจากสาเหตุความไม่รู้ว่าการศรัทธาคือ คำพูดและการปฏิบัติ นั่นคือคำพูดของลิ้นและหัวใจ และการปฏิบัติของหัวใจและร่างกาย

พวกมุรญิอะฮ์สุดโต่งมีทัศนะว่า การงานที่เปิดเผยไม่สามารถยืนยันการมีศรัทธาได้ กล่าวคือพวกเขาไม่ได้ปฏิเสธมัน นอกจากการย้อนกลับมาดูหัวใจ

และที่แท้จริงคือ การศรัทธา<sup>๑</sup>นั้นมีทั้งที่เปิดเผยและเร้นลับ และทั้งสองประการนั้นคือสิ่งที่จะยืนยันการมีศรัทธา และการปฏิเสธหนึ่งในสองนั้น ถือว่าเป็นการปฏิเสธการศรัทธาทั้งหมด

ดังที่ คนกาฬิรุ (ปฏิเสธศรัทธา) จะถือว่าเป็นกุพรุเมื่อเขามีเจตนาปฏิเสธถึงแม้ว่าเขาจะไม่เปล่งวาจาด้วยปากหรือแสดงพฤติกรรมด้วยร่างกาย เช่นเดียวกัน ถือว่าเขาเป็นกุพรุด้วยคำพูดถึงแม้ว่าเขาจะไม่ตั้งใจปฏิเสธด้วยกับหัวใจหรือการกระทำ เช่นเดียวกันถือว่าเป็นกุพรุสำหรับผู้ปฏิบัติในสิ่งที่เป็นกุพรุถึงแม้เขาจะไม่มีเจตนาปฏิเสธด้วยใจและไม่ได้เปล่งวาจาด้วยปากก็ตาม

และเมื่อร่างกายได้กระทำผิดอย่างหนึ่ง มันจะต้องถูกลงโทษ ส่วน (ข้อเท็จจริง) ที่ซ่อนเร้นนั้นก็มอบหมายให้กับอัลลอฮ์ และไม่ใช่ว่าทุกคนที่ถูกตัดสินว่าเป็นกุพรุ (เนื่องจากการพฤติกรรมที่เปิดเผยที่แสดงถึงการเป็นกุพรุ) จะต้องเป็นกาฬิรุ อนุญาตอัลลอฮ์ เพราะเรื่องซ่อนเร้นภายในจิตใจนั้นเป็นหน้าที่ของอัลลอฮ์ ส่วนที่เปิดเผยนั้นเป็นสิ่งที่ปวงบ่าวต้องถูกเอาผิดในโลกดุนยานี้

อัลลอฮฺได้ทรงตัดสินคนที่ดูแคลนต่อพระองค์ ต่อคัมภีร์ และเราะสูลของพระองค์ และทรงไม่ตอบรับข้อแก้ตัวว่าไม่ได้กล่าวจริงจริง พระองค์ตรัสว่า

﴿ وَلَئِن سَأَلْتَهُمْ لَيَقُولُنَّ إِنَّمَا كُنَّا نَخُوضُ وَنَلْعَبُ قُلْ أَبِاللَّهِ وَعَآيَاتِهِ وَرَسُولِهِ كُنْتُمْ تَسْتَهْزِءُونَ ﴿٦٥﴾ [التوبة: ٦٥]

ความว่า: “ และถ้าหากเจ้าได้ถามพวกเขา แน่นอนพวกเขาจะกล่าวว่า แท้จริงพวกเราเป็นแต่พุดสนุกและพุดเล่นเท่านั้น จงกล่าวเถิด (มุหัมมัด) ว่าต่ออัลลอฮฺและโองการของพระองค์และเราะสูลของพระองค์กระนั้นหรือที่พวกท่านเย้ยหยันกัน พวกท่านอย่าแก้ตัวเลย แท้จริงพวกท่านได้ปฏิเสธศรัทธาแล้วหลังจากมีการศรัทธาของพวกท่าน...” (อัล-เตาบะฮฺ : 65-66)

และสติปัญญาที่บ่งบอกวามนุษย์จะต้องถูกเอาผิดในสิ่งที่แสดงออกอย่างเปิดเผยจากตัวของพวกเขา ดังที่การไม่รับการใส่ร้ายว่าผิดประเวณีของบางคน และเช่นเดียวกัน กษัตริย์ก็จะไม่รับการตำหนิและสาปแช่งของเขา ถึงแม้ว่าเขาจะแก้ตัวว่าไม่ได้ตั้งใจ อัลลอฮฺทรงสั่งใช้ให้โยยคนที่ใส่ความคนอื่นว่าผิด

ประเวณีโดยไม่มีหลักฐานแปดสิบครั้ง และไม่รับข้อกล่าวอ้าง  
ของผู้ที่ใส่ความว่าไม่ได้มีความตั้งใจ และเช่นเดียวกัน ความน่า  
เกรงขามของกษัตริย์จะต้องตกต่ำลงหากปล่อยให้ผู้คนล้อเล่น  
หยอกแหย่กับเกียรติของเขา และเขาก็ถึงโทษและตกเตือนพวก  
ที่ล้อเลียนนั้นทั้งคนที่พูดจริงหรือพูดเล่นก็ตาม

มีตัวบทหลักฐานมากมายที่บ่งบอกถึงการเอาผิดของ  
มนุษย์จากความอธรรมที่เขาได้เพิกเฉยจากการรู้ถึงความ  
ยิ่งใหญ่และสถานะของความผิดอันเป็นที่รู้จักอย่างชัดเจนจาก  
สติปัญญาและหลักฐานจากอัลกุรอานและสุนนะฮฺ และไม่รับ  
ข้อแก้ตัวในเรื่องดังกล่าว

ดังปรากฏในรายงานจากท่านอับดู สุร็อยเราะฮฺ  
เราะฎิยัลลอฮุอันฮุ เล่าว่า ท่านเราะฮฺลุลลอฮฺ ศ็อลลัลลอฮุอะ  
ลัยฮิอะสลัลม กล่าวว่

«إِنَّ الْعَبْدَ لَيَتَكَلَّمُ بِالْكَلِمَةِ مِنْ سَخَطِ اللَّهِ لَا يُلْقِي لَهَا بَأْسًا يَهْوِي بِهَا فِي جَهَنَّمَ

[البخاري برقم 6478، ومسلم برقم 2988]

ความว่า “แท้จริงบ่าวคนหนึ่งจะพูดคำพูดหนึ่ง จากบรรดา  
คำพูดที่อัลลอฮฺทรงโกรธกริ้ว โดยเขาไม่ได้คิดอะไรกับคำพูดนั้น

เลย และแล้วเขาก็ถูกขว้างลงในไฟนรกขณะอันนัมซึ่งมีระยะลึกมากถึงเจ็ดสิบลูกศร” (อัล-บุคอรี 6478 และมุสลิม 2988)

อัลลอฮฺได้ยืนยันถึงการลงโทษสำหรับเขา และไม่รับการแก้ตัวใดๆ ทั้งๆ ที่เขาไม่ได้คิดอะไรกับคำพูดที่เขากล่าวไป นั่นคือ เขาไม่ได้นึกถึงคุณค่าและน้ำหนักในคำพูดของเขา เพราะเขามีความมั่งง่าย ไม่พินิจพิเคราะห์ในคำพูด หากเขาได้ไตร่ตรองและคิดทบทวน อย่างน้อยๆ ที่สุดย่อมเป็นที่ประจักษ์ในความอุบาทว์และความเลวทรามของคำพูดที่เขาเปล่งออกมา และมีรายงานจากหะดีษของท่านบิลาล อิบน์ อัล-ฮาริษ จากท่านนบี ศ็อลลัลลอฮุอลัยฮิวะสัลลัม กล่าวว่า

«وَأَنَّ أَحَدَكُمْ لَيَتَكَلَّمُ بِالْكَلِمَةِ مِنْ سَخَطِ اللَّهِ مَا يَظُنُّ أَنْ تَبْلُغَ مَا بَلَغَتْ، فَيَكْتُبُ اللَّهُ عَلَيْهِ بِهَا سَخَطَهُ إِلَى يَوْمِ يَلْقَاهُ» [مسند أحمد 469/3، صحيح ابن

حبان برقم 280]

ความว่า “และแท้จริง คนหนึ่งคนใดจากพวกท่าน ได้พูดคำหนึ่งที่อัลลอฮฺทรงโกรธกริ้ว เขาไม่ได้คาดคิดถึง(ความเลวร้ายของมัน)ว่ามันจะใหญ่หลวงถึงขนาดนี้ แล้วอัลลอฮฺก็ทรงบันทึกเนื่องจากคำพูดนั้นซึ่งความโกรธกริ้วของพระองค์ตราบจนวันที่

เขาจะได้พบเจอพระองค์” (มุสนัดอะหมัด 3/469 เลขที่ 15852, และเศาะฮีหฺ อิบนิ หิบบาน เลขที่ 280)

ดังนั้น คำแก้ตัวที่อ้างว่าการด่าทออัลลอฮฺหรือสาปแช่งพระองค์โดยไม่มีเจตนาตำหนิหรือดูแคลน เป็นคำแก้ตัวที่อับลิส หลอกหล่อมมนุษย์ ทั้งนี้ เพื่อเขาจะได้ยังคงอยู่ในการปฏิเสธทรานานเท่านั้น และเพื่อจะ让他จมปลักอยู่ในความอธรรมของเขาต่อพระผู้อภิบาลของเขา และชัฎฏอนจะไม่หลอกหล่อมมนุษย์ในเรื่องการปฏิเสธ(กัฟรฺ)นอกจากมันจะสร้างข้อเคลือบแคลงในเชิงสติปัญญาและบทบัญญัติที่ไร้น้ำหนัก ที่ไม่อาจอยู่ในมาตรวัดของความเข้าใจที่ถูกต้องที่ปราศจากอารมณ์ใฝ่ต่ำเพื่อให้เขาได้อุ่นใจและสบายใจ

และส่วนหนึ่งจากกลเล่ห์และข้อเคลือบแคลงของชัฎฏอนที่มีต่อมนุษย์คือ การที่มันให้มนุษย์ดูเรื่องการปฏิเสธและบาปของเขาเป็นเรื่องธรรมดา ไม่นึกหนา ด้วยกับให้มนุษย์นี้คิดถึงบรรดาความดีงามต่างๆ ของเขาว่าสามารถลบล้างความผิดและความเจ็บปวดของการทำความผิดในหัวใจของผู้ที่ทำได้ ดังเช่นที่มันหลอกหล่อมมนุษย์ที่ด่าทออัลลอฮฺว่า เขานั้น



ได้กล่าวคำปฏิญาณ(กะลิมะฮฺ ชะฮาดะฮฺ) ทำดีต่อพ่อแม่ และทำการละหมาดแล้ว

และด้วยการหลอกล่อข้างต้น บรรดามุกริกีน (ผู้ตั้งภาคี) จากชาวมักกะฮฺจึงหลงทาง เพราะเขาได้ทำการตั้งภาคีต่ออัลลอฮฺ กราบไหว้บูชาเจ็ด พร้อมทั้งนี้ เขาก็นึกถึงความดีการให้น้ำแก่ผู้ประกอบพิธีหัจญ์ การบูรณามัสญิดหะรอม การห่มกะอูบะฮฺด้วยผ้า แต่สิ่งเหล่านี้ก็ไม่ได้ยังประโยชน์แก่พวกเขาเลย ณ อัลลอฮฺ เพราะการตั้งภาคีของพวกเขาต่อพระองค์ มันค้านกับการให้ความยิ่งใหญ่ต่อพระองค์ พวกเขาให้ความยิ่งใหญ่แก่มัสญิดหะรอมแต่กลับปฏิเสธต่อพระผู้อภิบาลของมัสญิดหะรอม ทั้งๆ ที่การให้ความยิ่งใหญ่แก่มัสญิดนั้นมีสาเหตุเนื่องเพราะพระผู้อภิบาลของมัสญิด ไม่ใช่ให้ความยิ่งใหญ่แก่พระผู้อภิบาลเพราะมัสญิดของพระองค์

อัลลอฮฺตรัสว่า

﴿أَجَعَلْتُمْ سِقَايَةَ الْحَآجِّ وَعِمَارَةَ الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ كَمَنْ ءَامَنَ بِاللّٰهِ وَالْيَوْمِ  
الْآخِرِ وَجَهَدَ فِي سَبِيلِ اللّٰهِ لَا يَسْتَوُونَ عِنْدَ اللّٰهِ وَاللّٰهُ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ  
الظَّالِمِينَ ﴿١١﴾﴾ [التوبة: ١٩]

ความว่า “พวกเจ้าได้ถือเอาการให้น้ำดื่ม แก่ผู้ประกอบพิธีหัจญ์ และการบูรณะมัสยิดอัล-หะรอม ตั้งผู้ที่ศรัทธาต่ออัลลอฮ์ และ วันปรโลก และต่อผู้ในทางของอัลลอฮ์กระนั้นหรือ ? เขา เหล่านั้นยอมไม่เท่าเทียมกัน ณ ที่อัลลอฮ์ และอัลลอฮ์นั้นจะไม่ ทรงแนะนำกลุ่มชนที่เป็นผู้ธรรม” (อัล-เตาบะฮ์ : 19)

และหลายครั้ง ที่การศรัทธาต่ออัลลอฮ์นั้นเป็นเพียง ข้ออ้าง ทั้งนี้ เพราะมันค้านกับสิ่งที่เขากล่าวอ้าง

พระองค์ตรัสว่า

﴿ وَمِنَ النَّاسِ مَن يَقُولُ ءَامَنَّا بِاللَّهِ وَبِالْيَوْمِ الْآخِرِ وَمَا هُم بِمُؤْمِنِينَ ﴿٨﴾ ﴾

[البقرة: 8]

ความว่า: “และจากหมู่มนุษย์นั้น มีผู้กล่าวว่า เราได้ศรัทธา ต่ออัลลอฮ์และวันปรโลกแล้ว ทั้ง ๆ ที่พวกเขาหาใช่เป็นผู้ศรัทธา ไม่” (อัล-บะเกาะเราะฮ์, : 8)

ดังนั้น ถือว่าไม่ถูกต้องที่กล่าวอ้างว่าให้ความยิ่งใหญ่ ต่ออัลลอฮ์และกล่าวคำปฏิญาณ (กะลิมะฮ์ ชะฮาดะฮ์) พร้อมๆ กับการด่าทอและดูแคลนต่อพระองค์

## บทลงโทษผู้ที่ด่าทออัลลอฮ์

บรรดาอุละมาอ์มีมติเอกฉันท์ว่าผู้ที่ด่าทออัลลอฮ์ต้องได้รับโทษทัณฑ์อย่างหนัก นั่นคือประหารชีวิตในฐานะของการปฏิเสธ และจะต้องไม่ปฏิบัติต่อเขาผู้นั้นด้วยบัญญัติแห่งอิสลาม หลังจากเสียชีวิตแล้ว กล่าวคือ ต้องไม่อาบน้ำศพ ไม่ห่อ ไม่ละหมาด ไม่ฝังในสุสานของชาวมุสลิม และไม่ขอดุอาอ์ให้แก่ศพด้วย เพราะเขามีชื่อมุสลิม

อนึ่ง ประเด็นที่บรรดาอุละมาอ์มีความเห็นต่างกัน คือ ประเด็นที่ว่าอัลลอฮ์จะตอบรับการเตาบะฮ์ของเขาหรือไม่ ? และจะต้องให้เขากลับเนื้อกลับตัวยอมรับในความผิดก่อนที่จะถูกประหารชีวิตหรือเปล่า? ส่วนสิ่งที่อยู่ภายในจิตใจของเขานั้น อัลลอฮ์ย่อมรู้ดี อัลลอฮ์จะทรงตอบแทนเขาเองในวันอาคิเราะฮ์

**ความเห็นของอุละมาอ์ต่อประเด็นนี้ แบ่งออกเป็นสองทัศนะ**

**ทัศนะที่หนึ่ง** เป็นทัศนะของท่านอุมัรฺ บิน อัล-ค็อฏฏอบ, อิบน์ อับบาส และอะหฺมัด บิน หันบัล และบรรดานัก

นิติศาสตร์อิสลามอีกหลายท่านมีความเห็นว่า อัลลอฮ์จะไม่รับการเตาบะฮ์ของเขา และต้องประหารชีวิตของเขาโดยที่ไม่ต้องให้เขายอมรับในความผิดก่อนแต่อย่างใด ส่วนอัลลอฮ์จะให้อภัยแก่เขาในวันอาคิเราะฮ์หรือไม่นั้นก็แล้วแต่พระองค์

**เหตุผลของบรรดาอุละมาอ์กลุ่มนี้** คือ การเตาบะฮ์มิได้ทำให้ผู้กระทำผิดรอดพ้นจากความผิดแต่อย่างใด และไม่สามารถปกป้องเขาจากการที่เขานำอัลลอฮ์มาทำเป็นเล่นด่าทอและเยาะเย้ยอัลลอฮ์ในระหว่างมนุษย์ด้วยกัน ดังนั้น หากเราให้น้ำหนักว่าอัลลอฮ์จะรับการเตาบะฮ์ของกระทำผิดดังกล่าว เหมือนกับว่าเป็นการเปิดประตูให้แก่ผู้คนมาพูดเยาะเย้ยถากถางอัลลอฮ์กันง่ายๆ ครั้นเมื่อจะถูกลงโทษก็ประกาศตนยอมรับความผิดแล้วถูกปล่อยตัวไปให้เป็นอิสระอย่างนั้นหรือ ? อันที่จริงการลงโทษทัณฑ์นั้นถูกบัญญัติขึ้นมาด้วยเหตุผล ดังนี้

1. เพื่อที่จะเป็นการตัดนิสัยของผู้กระทำผิดผิด อีกทั้งยังเป็นการชำระความผิดของเขาด้วย
2. และเพื่อเป็นข้อเตือนใจและยับยั้งผู้อื่นที่จะพูดหรือกระทำเยี่ยงเขา

ดังนั้น การที่กล่าวว่าอัลลอฮฺจะทรงรับการเตาบะฮฺของเขา จะทำให้เป้าหมายทั้งสองประการของบทลงโทษนี้ไร้ผลโดยสิ้นเชิง

**ทัศนะที่สอง** เป็นทัศนะของบรรดานักนิติศาสตร์อิสลามส่วนใหญ่มีความเห็นว่าจะต้องให้เขากลับเนื้อกลับตัวก่อนที่จะลงโทษ หากเขายอมรับผิดด้วยความสัจจริงและจะไม่กระทำความผิดกล่าวอีกแล้ว ก็ต้องยอมรับในการกลับใจของเขา

**เหตุผลของบรรดาอุละมาอ์กลุ่มนี้** ก็คือ จริง อยู่ว่า การด่าทออัลลอฮฺเป็นการปฏิเสธ แต่ว่าอัลลอฮฺจะตอบรับการกลับใจของผู้ปฏิเสธทุกคน ทุกประเภท ไม่ว่าเขาจะเป็นมุชริกีนที่ตั้งภาคีต่อพระองค์ หรือเป็นผู้ที่กราบไหว้ต่อเทวรูปต่างๆ หรือแม้แต่ผู้ที่แหวกแนวออกนอกกลุ่มนอกรีตทั้งหลาย หากพวกเขากลับใจเข้าสู่อิสลามแล้ว การรับอิสลามของเขาจะลบล้างความผิดที่ผ่านมาทั้งหมด และอัลลอฮฺยอมรับการกลับใจของบ่าวและให้อภัยแก่เขาเสมอ ส่วนการที่คนหนึ่งด่าทออัลลอฮฺถือเป็นการละเมิดต่อพระองค์โดยตรง ซึ่งหากอัลลอฮฺประสงค์แล้ว

อาจจะให้อภัยแก่บ่าวที่อธรรมต่อตนเองที่มีการด่าทอพระองค์ก็ได้ หรือจะให้อภัยแก่ผู้ที่กลับใจจากการมีภาคีต่อพระองค์ก็ได้

ประเด็นนี้ต่างจากการด่าทอท่านนบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะวัลลัม ที่จะต้องลงโทษผู้กระทำผิดดังกล่าว เนื่องจากว่าท่านนบีศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะวัลลัม ไม่ได้ให้อภัยแก่ผู้ที่ด่าทอท่านทุกๆ คน เพราะท่านได้เสียชีวิตไปแล้ว ดังนั้น ผู้ที่ด่าทอท่านนบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะวัลลัม จะต้องได้รับโทษอย่างสาสม ต้องถูกประหารชีวิตสถานเดียว เพราะการด่าทอท่านนบีถือเป็นการปฏิเสธศรัทธา

และเนื่องจากการด่าทอท่านนบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะวัลลัม เป็นการลดสถานะของท่าน ทำให้ความน่าเชื่อถือในตัวท่านลดน้อยถอยลง ซึ่งเหตุผลดังกล่าวเห็นได้ชัดเจนว่ามีความแตกต่างอย่างสิ้นเชิงระหว่างการด่าทออัลลอฮุกับการด่าทอท่านนบี กล่าวคือการด่าทออัลลอฮุมิได้ลดสถานะของพระองค์แต่อย่างใด

### **สรุปทัศนะของบรรดาอุละมาอ์**

จากทัศนะมุมมองและเหตุผลของบรรดาอุละมาอ์ทั้งสองกลุ่มที่กล่าวมาข้างต้นเราพอที่จะสรุปได้ว่า ผู้ใดก็แล้วแต่ที่

คำทออัลลอฮฺจะต้องได้รับโทษอย่างหนักด้วยการประหารชีวิต โดยที่ไม่ต้องให้อีกโอกาสในการกลับใจ และอัลลอฮฺจะทรงตอบแทนเขาเองในวันกิยามะฮฺด้วยความยุติธรรมของพระองค์ หรืออาจจะให้อภัยแก่เขาก็ได้หากพระองค์ทรงประสงค์ สำหรับผู้ที่คำทออัลลอฮฺแล้วมีความรู้สึกสำนึกผิด กลับเนื้อกลับตัว กลับใจด้วยความบริสุทธิ์ และประกาศการกลับใจก่อนที่จะถูกนำตัวมาตัดสิน อย่างนี้ต้องรับการกลับใจของเขา และให้ปฏิบัติต่อเขาเช่นเดียวกับผู้ปฏิเสธที่เข้ารับอิสลามด้วยความจริงใจ ถึงแม้ว่าเขาจะยอมจำนนว่าเขาเคยคำทออัลลอฮฺมาก่อนที่จะเข้ารับอิสลามก็ตาม

## **ประเภทของการคำทออัลลอฮฺ**

การคำทออัลลอฮฺมีสองประเภท ดังนี้

### **ประเภทที่หนึ่ง การคำทอโดยตรง อย่างตรงไปตรงมา**

เช่น การสาปแช่ง การตำหนิ การใส่ร้ายพระองค์ ลักษณะดังกล่าวคือความหมายของการคำทออัลลอฮฺตามทัศนะของบรรดาอูลมะมาห์ ทั้งหมดนี้ให้ดำเนินการลงโทษดังที่กล่าวมาแล้วข้างต้น

## ประเภทที่สอง การดำทออัลลอฮฺโดยทางอ้อม

หมายถึง การดำหนิการบริหารจัดการของอัลลอฮฺต่อสิ่งแวดล้อมรอบตัวเรา และการจัดการของพระองค์ในสิ่งที่ได้กำหนดมาแล้ว โดยที่มนุษย์ไม่มีสิทธิ์ใดๆ ทั้งสิ้น เช่นการเลือกกระทำสิ่งใดของคนๆ หนึ่ง การทำงาน การชวนชวาย รวมถึงการดำทอกาลเวลา ดำวัน ดำเดือน ดำปี ดำช่วงเวลาต่างๆ ดำดวงดาวต่างๆ ที่เป็นปรากฏการณ์ในจักรวาล เป็นต้น กรณีเช่นนี้เราต้องไม่ตัดสินใจเช่นเดียวกับการดำทออัลลอฮฺโดยตรง นอกจากว่าคำพูดของเขาออกไปในทางการดำหนิ ดำว่า ใสร้ายอัลลอฮฺอย่างเห็นได้ชัด

ท่านนบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะวัลลัม กล่าวว่

«قَالَ اللَّهُ عَزَّ وَجَلَّ يُؤْذِنِي ابْنُ آدَمَ يَسُبُّ الدَّهْرَ وَأَنَا الدَّهْرُ بِيَدِي الْأَمْرُ أَقْلُبُ اللَّيْلَ وَالنَّهَارَ» [رواه البخاري ومسلم]

ความว่ “อัลลอฮฺกล่าวว่า มนุษย์รังแกข้า ข้าดำว่กาลเวลา ข้าเป็นผู้ลิขิตทุกสิ่งให้เกิดขึ้นตามกาลเวลา กิจการทั้งหมดอยู่ในมือของข้า ข้าเป็นผู้สับเปลี่ยนกลางคืนและกลางวัน”(บันทึกโดยอัล-บุคอรีย หมายเลข : 4826 และ7491 และมุสลิม หมายเลข : 2246)



ท่านนบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะวัลลัม กล่าวว่า

«يُؤذِنِي ابْنُ آدَمَ، يَقُولُ يَا خَيِّبَةَ الدَّهْرِ، فَلَا يَقُولَنَّ أَحَدُكُمْ يَا خَيِّبَةَ الدَّهْرِ،  
فَإِنِّي أَنَا الدَّهْرُ، أَقْلَبُ لَيْلَهُ وَنَهَارَهُ، فَإِذَا شِئْتُ قَبَضْتُهُمَا» [رواه مسلم]

ความว่า “มนุษย์รังแกข้า เขาพูดว่า ”ช่วงเวลาแห่งความชวย” ผู้  
หนึ่งในหมู่พวกเจ้าอย่าได้กล่าวว่า ”เวลานี้เป็นช่วงเวลาแห่ง  
ความชวย” เพราะข้าเป็นผู้ที่ลิขิตทุกสิ่งให้เกิดขึ้นตามกาลเวลา  
ข้าเป็นผู้ที่หมุนเวียนเปลี่ยนไปของกลางคืนและกลางวัน หากข้า  
ประสงค์เมื่อไร ฉันก็จะยับยั้งทั้งสองไว้ก็ได้” (บันทึกโดยมุสลิม  
หมายเลข : 2246)

ดังนั้น ทั้งดวงดาว ดวงอาทิตย์และดวงจันทร์ และ  
ปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นในเวลากลางวันและกลางคืน และห้วง  
เวลาต่างๆ ทั้งหมดได้เกิดขึ้นตามการกำหนดของอัลลอฮ์ทั้งสิ้น  
ไม่มีสิ่งใดที่โคจรตามความต้องการของมันเอง ดังนั้น การด่าทอ  
สิ่งเหล่านี้เหมือนกับการด่าทอ การไม่พอใจ และการไม่ยอมรับ  
ต่อผู้ที่บริหารและกำหนดให้สิ่งเหล่านี้เกิดขึ้นนั่นเอง ด้วยเหตุนี้

เองที่อัลลอฮ์ห้ามมิให้คนๆ หนึ่งด่าทอกาลเวลา เพราะเท่ากับว่า  
เป็นการด่าทออัลลอฮ์ผู้กำหนดนั่นเอง

แต่ทว่าอัลลอฮ์มิได้ใช้กฎเกณฑ์เดียวกันระหว่างการด่า  
ทอมนุษย์กันเองกับการด่าทอพระองค์ เนื่องจากว่ามนุษย์มีสิทธิ  
ที่จะเลือกกระทำการใดๆ ตามที่เขาต้องการได้ ดังที่อัลลอฮ์ สُب-  
หานะฮฺวะตะอะลา ได้กล่าวว่า

﴿ وَمَا تَشَاءُونَ إِلَّا أَنْ يَشَاءَ اللَّهُ رَبُّ الْعَالَمِينَ ﴾ [التكوير : ๘๙]

ความว่า “และพวกเจ้าจะไม่สมประสงค์สิ่งใด เว้นแต่อัลลอฮ์  
พระเจ้าแห่งสากลโลกจะทรงประสงค์เท่านั้น” (อัล-ตักวีร : 29)

สำหรับดวงอาทิตย์และดวงจันทร์อัลลอฮ์ สُب-หานะฮฺวะ  
ตะอะลา ได้กล่าวว่า

﴿ لَا الشَّمْسُ يَتَّبِعِي لَهَا أَنْ تَدْرِكَ الْقَمَرَ وَلَا اللَّيْلُ سَابِقُ النَّهَارِ وَكُلٌّ فِي فَلَكٍ ﴾

﴿ يَسْبَحُونَ ﴾ [يس : ๕๐]

ความว่า “ไม่สมควรแก่ดวงอาทิตย์ที่จะไล่ตามทันใกล้กับดวง  
จันทร์ และกลางคืนก็绝不会ล้ำหน้ากลางวัน และทั้งหมดนั้นจะ  
เวียนว่ายอยู่ในจักรวาล” (ยาซีน : 40)

## หน้าที่ของมนุษย์ที่มีต่ออัลลอฮ์

มนุษย์ต้องให้เกิดเกียรติ ให้ความยิ่งใหญ่ รักดีต่ออัลลอฮ์ และต้องยอมรับในคุณลักษณะอันสมบูรณ์ของพระองค์ ซึ่งการยอมรับในความยิ่งใหญ่ของอัลลอฮ์พอที่จะสรุปได้ดังต่อไปนี้

1. ยอมรับการบริหารจัดการของอัลลอฮ์ ยอมรับต่อคำสั่งใช้และข้อห้ามของพระองค์ โดยไม่ละเมิดฝ่าฝืน พร้อมทั้งจะสนองตอบและสวามิภักดิ์อยู่เสมอ และจะต้องไม่เจาะลึกใช้สติปัญญาและเหตุผลในสิ่งที่มนุษย์ไม่สามารถหยั่งรู้ได้
2. ต้องมีการรำลึก ขอพร และขอความต้องการ ความช่วยเหลือต่อพระองค์แต่เพียงผู้เดียวอยู่เสมอ และต้องเชื่อมเหตุการณ์ต่างๆ ที่เกิดขึ้นกับพระองค์เสมอ เพราะอัลลอฮ์เป็นผู้สร้าง ผู้บริหารจัดการ ผู้ลิขิตทุกสิ่งทุกอย่างเพียงผู้เดียว ไม่มีภาคีใดๆ ร่วมกับพระองค์ ดังที่อัลลอฮ์ได้กล่าวยืนยันไว้ในอัลกุรอานว่า

﴿وَمَا قَدَرُوا اللَّهَ حَقَّ قَدْرِهِ وَالْأَرْضُ جَمِيعًا قَبْضَتُهُ يَوْمَ الْقِيَامَةِ وَالسَّمَوَاتُ مَطْوِيَّاتٌ بِيَمِينِهِ سُبْحَانَهُ وَتَعَالَى عَمَّا يُشْرِكُونَ ﴿٦٧﴾ [الزمر : 67]

ความว่า “และพวกเขาไม่ได้ให้ความยิ่งใหญ่แต่อัลลอฮฺ ด้วยสิ่งอันพึงมีต่อพระองค์อย่างแท้จริง และแผ่นดินนี้ทั้งหมดเป็นเพียงกำพระหัตถ์หนึ่งของพระองค์ในวันกิยามะฮฺ และชั้นฟ้าทั้งหลายจะม้วนกลิ้งด้วยพระหัตถ์ขวาของพระองค์มหาบริสุทธิ์ยิ่งแด่พระองค์ และพระองค์ทรงสูงส่งเหนือจากสิ่งที่พวกเขาตั้งภาคี” (อัล-ฮุมร : 67)

สุดท้าย ข้าพเจ้าขอต่ออัลลอฮฺให้ทรงประทานความช่วยเหลือและความถูกต้องต่อเนื้อหาของศาสนฉบับนี้ด้วยเถิด ขอให้เป็นงานที่บริสุทธิ์ต่อพระองค์ และมีประโยชน์ต่อมวลผู้อ่านทั้งหลายด้วยเทอญ อามีน

وصلی اللہ وسلم علی نبینا محمد ،  
وعلی آله وصحبه ومن تبعهم بإحسان إلى یوم الدین .

อับดุลอะซีซ บิน มัรซูก อัฏ-ฏาะรีฟี

21 มุหรรรอม 1434